

— Ти си побъркана! Пари имаше въ човала, бѣли пари за черни дни! Ще тръгна азъ по свѣта да търся по-глупавъ човѣкъ отъ тебе, и щомъ не го намѣря, прави си смѣтката!

И заминалъ. Като вървѣлъ малко, видѣлъ трима брата, които си правѣли кжща. Една греда се случила по-кжсичка и тѣ я мажели съ масло, дано се поотпустне.

— Какво правите? — попиталъ ги той.

— Гредата е кжса, че не става за въ работа. Мажемъ я съ масло, дано се отпусне.

Мжжътъ взелъ друга греда, словилъ я майсторски съ първата, и братята си продължили градивото.

„Ясно е като бѣлъ день, че тримата сж по-глупави отъ жена ми“, — рекълъ си той и възвилъ за въ кжщи, по други пжтъ.

Прѣдъ една селска кжща той позапрѣлъ и замисленъ, поклатилъ глава като видѣлъ, че хората се мжчатъ да прѣнасятъ съ вили орѣхи на тавана. Почудилъ се на глупостъта имъ и обързилъ крачкитѣ си. Ала замръкналъ по пжтя и се отбилъ да прѣспи въ първата кжща, която му се случила отпрѣдя. Приели го ступанитѣ, и той влѣзълъ въ една тъмна стая.

Изведнѣжъ цѣлото домочадие, кой съ какво намѣрилъ, урналъ изъ стаята, да бие и да сѣче въздуха.

— Какво правите? — попиталъ мжжътъ и домовладиката отговорилъ.

— День правиме.

Тогава мжжътъ отишълъ къмъ камината, запалилъ борина и казалъ:

— Тѣй правятъ хората, когато е тъмно, а деньтъ самичкъ ще дойде.

Омръзнало му да намира по-глупави хора отъ жена си. Но щомъ си отишълъ на другия день въ кжщи и я видѣлъ, пламналъ отъ гнѣвъ и рекълъ да я сплаши:

— Чувай, жено! Сега взематъ вече и женитѣ за войнаци. Искашъ ли да те скрия, че да не може никой да те намѣри?

Тя се съгласила на драго сърце. Тогава той я звелъ въ гората, изкопалъ единъ голѣмъ трапъ, оставилъ я въ него, затулилъ дупката отгорѣ съ клонки, и си отишълъ, пкътъ тя останала сама, цѣла въ страхъ и трепетъ.